

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Rafał Malarski

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej
Przemysław Rosatego,

w sprawie **adwokata M. W.**,

obwinionego z art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 26 i 61 Zbioru Zasad
Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 23 września 2016 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 28 listopada
2015 r.,

utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] z dnia 9 czerwca 2015 r.,

1. oddala kasację,

**2. obciąża obwinionego wydatkami postępowania
kasacyjnego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 9 czerwca 2015 r., Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w [...] uznał obwinionego adwokata M. W. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2011 r. do września 2012 r. dopuścił się powstania zaległości z tytułu składki na obowiązkowe ubezpieczenie OC adwokatów na

kwotę 1236 zł, to jest przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w związku z § 26 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu i za przewinienie to wymierzył mu karę nagany.

Tym samym orzeczeniem uznał obwinionego za winnego tego, że w okresie od lipca 2011 r. do września 2012 r. nie odbierał korespondencji z Działu Finansowego Okręgowej Rady Adwokackiej wysyłanej na adres Kancelarii Adwokackiej, to jest za winnego przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w związku z § 61 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu i za przewinienie to wymierzył mu karę upomnienia.

Na podstawie art. 84 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionemu karę łączną nagany.

Odwołanie od tego orzeczenia wniósł obrońca obwinionego, który zaskarżył orzeczenie w całości i zarzucił mu obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze oraz § 26 i § 61 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu poprzez ich niezasadne zastosowanie w sytuacji, gdy przy prawidłowej analizie całokształtu materiału dowodowego, w szczególności postawy obwinionego, wskazane było uniewinnienie obwinionego od postawionych mu zarzutów.

Obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie adwokata M. W. od zarzucanych mu przewinień albo o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury, orzeczeniem z dnia 28 listopada 2015 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając odwołanie za oczywiście bezzasadne.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca adwokata M. W. Zaskarżył w niej orzeczenie w całości i zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 80

ustawy Prawo o adwokaturze oraz § 26 i § 61 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu poprzez ich błędne zastosowanie pomimo braku do tego podstaw, co skutkowało niesłusznym utrzymaniem w mocy orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej. Obrońca zarzucił nadto orzeczeniu rażącą niewspółmierność kary dyscyplinarnej wymierzonej obwinionemu za zarzucane mu przewinienia dyscyplinarne.

Autor kasacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie adwokata M. W. od postawionych mu zarzutów względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury do ponownego rozpoznania. Obrońca wniósł nadto o zwolnienie obwinionego od ponoszenia kosztów w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy obwinionego nie jest zasadna. Osoba ubiegająca się o wpis na listę adwokatów zdawać sobie musi sprawę z obowiązków wynikających z ustawy Prawo o adwokaturze. Zawód zaufania publicznego, jakim jest zawód adwokata wykonywać można wyłącznie w sposób przewidziany w tej ustawie. Konieczne jest przy tym wykonanie obowiązków wynikających z ustawy, między innymi obowiązek posiadania siedziby – kancelarii adwokackiej i obowiązek ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, związanej z wykonywaniem zawodu. Obowiązek posiadania kancelarii adwokackiej uzasadniony jest potrzebą możliwości nawiązania kontaktu z adwokatem i to zarówno przez organy samorządu, jak i każdego zainteresowanego. Obowiązek opłacenia składek ubezpieczenia OC wiąże się z kolei z potencjalnymi możliwościami wyrządzenia szkody przez adwokata wykonującego swoje obowiązki zawodowe.

Omawiane regulacje obowiązują od dłuższego czasu i brak podstaw do podważania ich zgodności z Konstytucją. Wobec ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji uznać

trzeba, że obwiniony swoimi zaniechaniami wyczerpał znamiona ustawowe przypisanych mu przewinień. Nie można akceptować sytuacji, w której adwokat, członek samorządu zawodowego, dowolnie ustalać będzie sposób przekazywania doń korespondencji, przy czym sposób wskazany przez obwinionego był nieskuteczny. Obowiązkiem adwokata jest także niezwłoczne zawiadomienie Rady Adwokackiej o zmianie adresu Kancelarii Adwokackiej.

Zrozumieć wprawdzie można, że zła sytuacja finansowa utrudniać może terminowe opłacenie składek, niemniej za nieuprawnione uznać trzeba zaniechanie opłacania składek bez żadnych prób porozumienia się z Radą, ubiegania się o odroczenie płatności czy rozłożenia jej na raty. Z punktu widzenia odpowiedzialności zawodowej nie można zaakceptować postępowania obwinionego, które polegało na ponad rocznym zerwaniu kontaktu z samorządem. Za chybiony uznać w tej sytuacji trzeba zarzut naruszenia prawa materialnego.

Nie sposób także uznać, że wymierzone obwinionemu kary dyscyplinarne, w tym kara łączna rażą swą surowością. Są to najłagodniejsze kary z katalogu kar dyscyplinarnych przewidzianego ustawą, a biorąc pod uwagę stosunkowo długi okres przypisanych obwinionemu zaniechań nie można w ocenie Sądu Najwyższego przyjąć, że są to kary niewspółmiernie surowe i to w stopniu rażącym. Tylko bowiem stwierdzenie rażącej, a więc bardzo dużej, widocznej na pierwszy rzut oka, dysproporcji pomiędzy karą adekwatną a wymierzoną stanowić może podstawę do uwzględnienia kasacji. Także ten zarzut kasacji nie jest zatem zasadny.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy obwinionego.

